

Uykulu Nehir

Yavuz DEMİRKIRAN

Uykulu Nehir

Yavuz DEMİRKİRAN

Bir zamanlar şarkı söyleyen bir nehir varmış. Yeşil vadiden akarken yumuşak, pırıltılı bir şarkı söylermiş. Suyu berrak ve serinmiş, pürüzsüz taşların üzerinde dans edermiş. Yakınlarda yaşayan herkes onun dostça müziğini dinlemeyi çok severmiş. Nehir, yuvalarının kalbiymiş ve kimsenin hatırlayamadığı kadar uzun zamandır şarkı söylüyormuş.

Finn, parlak kestane rengi kürkü ve krem rengi karnı olan genç bir su samuruydu. Bir bileğinde basit bir saz bileziği vardı. Her sabah nehirde yüzer, dalar, su sıçratır ve küçük balıkların peşinden gidermiş. Suyun bıyıklarının gıdıklamasını çok severmiş. Ama bir sabah bir şey farklıymış gibi gelmiş. Nehir eskisinden daha yavaş akıyor gibiymiş.

Balıkçıl Mara, uzun ince bacakları üzerinde dimdik duruyordu. Mavi-gri tüyleri güneşte parlıyor, altın rengi gözlerinden hiçbir şey kaçmıyordu. Boynunda küçük, parlatılmış bir çakıl taşı kolyesi vardı. 'Nehir bugün daha sessiz,' dedi başını yana eğerek. 'Şarkısını neredeyse duyamıyorum.' Finn yakınlarda yüzüyordu ve başını salladı. 'Uykulu gibi,' dedi. 'Sanki şekerleme yapmak istiyor.'

Her gün nehir daha da yavaşlıyor ve sessizleşiyordu. Su artık taşların üzerinde dans etmiyordu; yorgun bir salyangoz gibi sürünüyordu. Hayvanlar kıyıda toplanıp endişeli fısıltılarla konuşuyorlardı. 'Ne yapacağız?' diye sordu küçük bir ördek yavrusu. 'Su, yavrularımın yüzmesi için çok azaldı,' dedi anne ördek. Finn sakin, durgun yüzeye baktı ve bir karar verdi.

'Nehrin yukarısına yüzüp sorunun ne olduğunu bulacağım,' dedi Finn cesurca. Yuvarlak koyu gözleri kararlılıkla parlıyordu. 'Nehrin bu kadar uykuolu olmasının bir sebebi olmalı.' Mara bilgece başını salladı. 'Ben yukarıdan uçar ve seni gözetlerim,' dedi. 'Yardıma ihtiyacın olursa seslen, sana yol gösteririm.' Finn hızlıca başını salladı ve yavaş suya daldı.

Finn nehrin yukarısına doğru yzd, kalın kuyruęu onu ileri itiyordu. Su sędı ve kayaların arasından kıvrılarak geęmesi gerekti. Kısa sre sonra nehrin yosunlu iki kıyı arasına sıkıştıęı dar bir geęide ulaştı. Orada, devrilmiř aęaęlar suyun zerinde bir devin öp ubuęu oyunu gibi uzanıyordu. Dallar ve yapraklar yolu tıkamıřtı ve su zar zor geęebiliyordu.

Finn'in kalbi hızla çarptı. Bir seferde bu kadar çok devrilmiş ağaç görmemişti. Düşünmek için bir kayanın üzerine tırmandı. Nehir tıkanmıştı ve bu yüzden aşağıda bu kadar sessizdi. Ağaçları tek başına hareket ettiremeyeceğini biliyordu. Yardıma ihtiyacı vardı. Tam o sırada yalıçapkını Pip hızla aşağı süzüldü, turkuaz sırtı parıldıyordu. 'Sorun ne, Finn?' diye cıvıladı. 'Arkadaşlarımızı çağırayım!'

Pip hızla uzaklaştı, turuncu göğsü yeşil ağaçların önünde parlıyordu. Yuvasının yakınında bir dalı kemiren kunduz Bramble'ı buldu. 'Finn bize ihtiyaç duyuyor!' diye cıvıladı Pip. Bramble'ın küçük koyu gözleri kocaman açıldı. En sevdiği yıpranmış dalını kaptı ve kulağının arkasına sıkıştırdı. 'Yolu göster,' dedi, yassı kuyruğu suya vurarak. Olabildiğince hızlı yola koyuldular.

Tıkanıklığın başında Finn planını anlattı. 'Kimsenin yuvasına zarar vermeden ağaçları temizlemeliyiz,' dedi. Bramble devrilmiş gövdeleri büyük turuncu dişleriyle inceledi. 'Küçük dalları kemirerek kesebilirim,' dedi. 'Ama kuşların yuva yaptığı kıyılara zarar vermemeye dikkat etmeliyiz.' Mara yukarıda uçuyordu. 'Ben yukarıdan izlerim,' dedi. 'Tehlikeli görünen bir şey olursa sizi uyarırım.'

Finn güvenli bir şekilde hareket ettirmenin yolunu bulmak için kocaman gövdelerin etrafında yüzdü. 'Bramble, sen soldaki dalları kemir,' diye yönlendirdi. 'Pip, sen de ince dalları gevşetmek için çekebilirsin. Ben alttan iterim.' Ekip işe koyuldu. Pip hızla koşturup ince dalları çekip çıkardı. Bramble'ın güçlü dişleri küçük dalları hemen halletti. Finn var gücüyle itti.

Yavaş ve dikkatli bir işti. Güneş yükseldi ve hayvanlar yoruldu. 'İlerliyoruz!' diye sevindi Pip. Ama sonra büyük bir dal kaydı ve neredeyse bir yuvaya çarpıp su sıçratacaktı. Mara seslendi: 'Dikkat et!' Bramble dalı sabit tuttu. Finn hızla bir dalı yoldan çekti. 'Kıl payı kurtulduk,' dedi Finn. 'Daha da dikkatli olalım.' Her hareketi kontrol ederek birlikte çalıştılar.

Sonunda son dal da çekilip alındı. Su yeniden akmaya başladı, önce yavaşça, sonra daha hızlı. Devrilmiş ağaçların etrafında dönüp geçitten neşeli bir şırıltıyla aşağı koştu. Nehir serbest kalmıştı! Finn, Bramble ve Pip sevinçle bağırdılar. Mara alçaktan süzüldü ve 'Aferin takım, harika birlikte çalıştınız,' dedi. Su aşağıya doğru akarken şarkı söylüyordu.

Nehir vadisine geri dönerken şarkısı daha da yükseldi ve netleşti. Ördekler sevinçle vakladı ve balıklar pırıldayan suda zıpladı. Finn yaptıklarından gurur duydu. 'Hepimizin bir payı var,' dedi. 'Mara bize yol gösterdi, Bramble plan yaptı, Pip bizi bir araya getirdi ve herkes yardım etti. Bu yüzden işe yaradı.' Hayvanlar başlarını salladılar. Yuvalarının dengesini korumuşlardı.

O akşam hayvanlar kutlamak için nehrin kıyısında toplandılar. Paylaşmak için taze meyveler ve tatlı kökler getirdiler. Nehrin şarkısı yeniden yumuşak ve neşeliydi. Mara, 'Doğa büyük bir yapboz gibidir. Her parça önemlidir,' dedi. Bramble başını salladı. 'Ve birlikte çalıştığımızda her sorunu çözebiliriz.' Pip cıvıladı: 'Her zaman birbirimize yardım etmeye söz verelim.'

O günden sonra Finn her sabah nehirde yüzdü ve şarkısını dinledi. Nehrin sadece su olmadığını biliyordu; birçok canlının yuvasıydı. Saz bileziğine dokundu ve gülümsedi. Nehir serbestçe akıyordu ve vadi hayat doluydu. Hayvanlar, takım çalışmasının ve özenin doğayı dengede tuttuğunu öğrenmişlerdi.

Ve eęer bir gn o vadiyi ziyaret ederseniz, nehrin neşeli şarkısını söyledięini duyabilirsiniz. Saz bilezikli genç bir su samurunun mutlulukla yüzdüğünü görebilirsiniz. Çakıl taşı kolyeli bir balıkçılın yukarıdan izledięini fark edebilirsiniz. Ve onlar gibi, herkes birlikte çalıştığında dünyanın kusursuz bir dengede kaldığını öğrenebilirsiniz.